

פרק תמיד נשחט

למזבח. ונותן ממנו מתנה אחת כנגד היסוד.

ב. מפשיטים את עורו, ומוציאים ממנו את אימוריו, ומקטירים אותם על המזבח.

ג. אחר כך צולים את בשרו, ובלילה אוכלים מהבשר הצלוי לפחות בזית.

דינים אלו ושאר הדינים המתלויים יתבארו בהרחבה בפרק זה, ובפרקים הבאים.

מתניתין:

קרבן תמיד של בין הערכיים נשחט ביום א-חא רגיל מימות השנה — בשעה שמונה ומחצה [לפי מנין שעות המתחיל בבוקר].

חצות היום היא סוף השעה השישית. והשעה "שמונה ומחצה" היא שעתיים וחצי אחרי חצות היום.

וקרב [כלומר — גמר הקרבתו של התמיד היא] בתשעה ומחצה. כי צריך לעסוק בו במשך שעה בהפשט עורו, בניחוח איבריו, בהדחת הקרב והכרעיים, ובהקטרת אימוריו על המזבח.

אך ביום י"ד בניסן, שבו מקריבים את קרבן הפסח, היו מקדימים את זמן שחיטת התמיד.

פרק זה, וכן הפרקים הבאים עד סוף פרק תשיעי, עוסקים בדיני קרבן פסח.

מצות עשה להקריב קרבן פסח ביום ארבעה עשר בניסן אחר חצות, שנאמר [שמות יב ו] "ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים". וזמנו — אחרי תמיד של בין הערבים.

מקריבים את הפסח מן הכבשים או מן העזים, זכר בן שנה. שנאמר [שם ה] "שה תמים זכר בן שנה יהיה לכם. מן הכבשים ומן העזים תקחו".

וצריך להתמנות עליו לפני שחיטתו. שנאמר [שם ד] "איש לפי אכלו תכוסו על השה" [ותרגם אונקלוס "תתמנון על אימרא"]. ומי שלא התמנה עליו מחיים אינו יוצא בו ידי חובתו, וגם אסור לו לאכול מבשרו.

מצות עשה לאכול את בשר הפסח בליל חמשה עשר בניסן שנאמר [שם ח] "ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש"

וסדר הקרבתו, בקיצור:

א. שוחטים אותו, והשוחט יכול להיות בין כהן ובין זר.

וכהן מקבל את דמו. ומוליך כהן את הדם